

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-29-12

Druk nr 635
Warszawa, 23 lipca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o kredycie
konsumenckim oraz ustawy o
odpowiedzialności podmiotów
zbiorowych za czyny zabronione pod
groźbą kary.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Prezes Rady Ministrów.

Z poważaniem

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim oraz ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, Nr 165, poz. 984 i Nr 201, poz. 1181) w załączniku nr 4 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W celu obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania przyjmuje się następujące założenia dodatkowe:

- 1) jeżeli umowa o kredyt daje konsumentowi swobodę dokonywania wypłat, przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona od razu i w całości;
- 2) jeżeli umowa o kredyt daje konsumentowi zasadniczo swobodę dokonywania wypłat, ale przewidując różne sposoby dokonywania tych wypłat, wprowadza ograniczenia kwotowe lub czasowe dotyczące kredytu, przyjmuje się, że kwota kredytu została wypłacona w najwcześniejszym przewidzianym w umowie terminie i zgodnie z tymi limitami wypłat;
- 3) jeżeli umowa o kredyt przewiduje różne sposoby dokonywania wypłat z zastosowaniem różnych opłat lub różnych stóp oprocentowania kredytu, przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu jest wypłacana z zastosowaniem

najwyższej możliwej opłaty i stopy oprocentowania kredytu mających zastosowanie do najbardziej rozpowszechnionych mechanizmów dokonywania wypłat w danym rodzaju umowy o kredyt;

- 4) w przypadku kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona w całości i na cały okres obowiązywania umowy o kredyt. Jeżeli okres, na jaki udzielono kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, nie jest znany, obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dokonuje się przy założeniu, że czas trwania kredytu wynosi trzy miesiące;
- 5) w przypadku kredytu, innego niż w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, podlegającego pełnej spłacie w przeciągu jakiegoś okresu lub po jego zakończeniu i w ramach którego, po dokonaniu spłaty, istnieje możliwość dokonania ponownej wypłaty, gdy umowa o kredyt ten zawarta została na czas nieokreślony, zakłada się, że:
 - a) kredytu udziela się na okres jednego roku, począwszy od dnia pierwszej wypłaty, i że płatność końcowa dokonana przez konsumenta pokrywa ewentualny kapitał pozostający do spłaty, ewentualne odsetki i inne opłaty,
 - b) kapitał spłacany jest przez konsumenta w równych płatnościach miesięcznych, przy czym pierwsza płatność dokonywana jest w miesiąc po pierwszej wypłacie. Jednakże w przypadkach gdy spłata kapitału nastąpić musi w całości, w jednej płatności, w ramach każdorazowego okresu płatności, zakłada się, że kolejne wypłaty i spłaty całego kapitału przez konsumenta następują w okresie jednego roku. Odsetki i inne opłaty

stosuje się odpowiednio do tych wypłat i spłat kapitału oraz zgodnie z ustaleniami umowy o kredyt;

- 6) w przypadku umowy o kredyt inny niż kredyty, o których mowa w pkt 4 i 5:
 - a) jeżeli nie można ustalić terminu lub kwoty spłaty kapitału, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że spłaty dokonano w najwcześniejszym terminie przewidzianym w umowie o kredyt przy zastosowaniu najniższej kwoty przewidzianej w umowie o kredyt,
 - b) jeżeli data zawarcia umowy o kredyt nie jest znana, zakłada się, że dzień pierwszej wypłaty to dzień ustalony na podstawie najmniejszego odstępu czasu między tym dniem a dniem pierwszej płatności, do której zobowiązany jest konsument;

- 7) gdy na podstawie umowy o kredyt lub założeń określonych w pkt 4 – 6 nie można ustalić terminu lub kwoty płatności, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że płatności dokonano zgodnie z terminami i warunkami wymaganymi przez kredytodawcę, a jeżeli te nie są znane, zakłada się, że:
 - a) odsetki podlegają zapłacie wraz ze spłatą kapitału,
 - b) opłata inna niż odsetki wyrażona w pojedynczej kwocie podlega zapłacie w dniu zawarcia umowy o kredyt,
 - c) opłaty inne niż odsetki wyrażone jako szereg płatności podlegają zapłacie w regularnych odstępach czasu, począwszy od dnia pierwszej spłaty kapitału, przy czym w przypadku gdy kwoty takich płatności nie są znane, zakłada się, że kwoty te są jednakowe,
 - d) płatność końcowa pokrywa ewentualny kapitał pozostający do spłaty, ewentualne odsetki i inne opłaty;

- 8) jeżeli maksymalny pułap kredytu nie został ustalony, przyjmuje się, że wynosi on w walucie polskiej równowartość 1 500 euro, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, z dnia obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania;
- 9) jeżeli dla danego okresu lub dla danej kwoty oferuje się różne stopy oprocentowania kredytu i różną wysokość opłat, za stopę oprocentowania kredytu i opłaty w całym okresie obowiązywania umowy o kredyt przyjmuje się stopę najwyższą i najwyższe opłaty;
- 10) w przypadku umów o kredyt konsumencki, w których ustalono stałą stopę oprocentowania kredytu w odniesieniu do początkowego okresu, na koniec którego ustala się nową stopę oprocentowania, która następnie jest okresowo zmieniana zgodnie z uzgodnionym wskaźnikiem, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oblicza się w oparciu o założenie, że po zakończeniu okresu, w którym obowiązuje stała stopa oprocentowania kredytu, stopa oprocentowania kredytu jest taka sama jak w chwili obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i opiera się na obowiązującej w tym czasie wartości uzgodnionego wskaźnika.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2012 r. poz. 768 i 769) w art. 16 w ust. 1 w pkt 1 uchyla się lit i.

Art. 3. W przypadku zmian umów o kredyt konsumencki przy obliczaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania przyjmuje się założenia dodatkowe określone w załączniku nr 4 do ustawy wymienionej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r., z wyjątkiem art. 2, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Komisji 2011/90/UE z dnia 14 listopada 2011 r. zmieniającej część II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającą dodatkowe założenia do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (Dz. Urz. UE L 296 z 15.11.2011, str. 35).

UZASADNIENIE

Niniejsza ustawa wdraża do polskiego porządku prawnego dyrektywę Komisji 2011/90/UE z dnia 14 listopada 2011 r. zmieniającą część II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającą dodatkowe założenia do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania.

Dyrektywa 2011/90/UE ma na celu dostosowanie założeń określonych w części II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE i wykorzystywanych przy obliczaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla niektórych kategorii umów o kredyt konsumencki do aktualnej sytuacji na rynku. Zebrane przez państwa członkowskie doświadczenia związane z wdrożeniem dyrektywy 2008/48/WE wykazały bowiem, że założenia określone uprzednio w części II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE nie były wystarczające do zapewnienia jednolitego sposobu obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytów na czas nieokreślony lub kredytów spłacanych w całości w powtarzających się okresach i że nie przystają już one do sytuacji na rynku. Jednolity sposób obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania jest niezbędny dla realizacji celów dyrektywy 2008/48/WE – umożliwienia konsumentom porównania ofert kredytodawców z różnych państw członkowskich. Istotą założeń do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania jest bowiem przyjęcie, w odniesieniu do umów, w ramach których możliwe są różne sposoby korzystania z kredytu (a tym samym poniesione przez konsumenta koszty różnią się w zależności od sposobu, w jaki korzysta z kredytu), jednolitego modelu zakładającego określony sposób realizacji umowy, tak aby kredytodawcy podawali informację o rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania właśnie w oparciu o taki ujednolicony model.

Dotychczas stosowane założenia do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania zawarte były w ust. 4 załącznika nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim i odzwierciedlały treść części II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE. Ustawa zmieniająca ustawę o kredycie konsumenckim uwzględnia zatem wprowadzone dyrektywą 2011/90/UE nowe założenia dotyczące umów o kredyt odnawialny innych niż umowa o kredyt w rachunku bieżącym, założenia dotyczące umów o kredyt innych niż umowy o kredyt w rachunku bieżącym oraz o kredyt odnawialny, dla których nie można ustalić terminu lub kwoty spłaty kapitału lub jeżeli data zawarcia umowy nie jest znana, jak również założenie uzupełniające dotyczące sytuacji, w których na podstawie pozostałych założeń nie można ustalić terminu lub kwoty płatności. W tym celu – przepisem art. 1 ustawy – zmienia się brzmienie ust. 4 załącznika nr 4

do ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.) stosownie do treści założeń zawartych w załączniku do dyrektywy 2011/90/UE przez:

- dostosowanie sformułowania przyjętego w założeniu dotyczącym umów, które dają swobodę dokonywania wypłat, przewidując różne sposoby dokonywania tych wypłat, wprowadzają ograniczenia kwotowe lub czasowe dotyczące kredytu do sformułowania przyjętego w dyrektywie,
- usunięcie założeń dotyczących umów, dla których nie został ustalony harmonogram spłat,
- usunięcie założenia dotyczącego umów, dla których został ustalony harmonogram spłat, ale kwota tych spłat jest elastyczna,
- usunięcie założenia dotyczącego umów, w których przewidziano więcej niż jeden termin spłaty;
- dodanie założenia dotyczącego kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym,
- dodanie założeń dotyczących umowy o kredyt odnawialny innej niż umowa o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, wraz ze sformułowaną jedynie na potrzeby tych założeń definicją kredytu odnawialnego,
- dodanie założeń dotyczących umów o kredyt innych niż umowy o kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym oraz umowy o kredyt odnawialny innej niż umowa o kredyt w rachunku bieżącym, dla których nie można ustalić terminu lub kwoty spłaty kapitału, do której zobowiązany jest konsument oraz dla których data zawarcia umowy o kredyt nie jest znana,
- dodanie założeń dotyczących umów, dla których na podstawie poprzednich założeń nie można ustalić terminu lub kwoty płatności, do której zobowiązany jest konsument.

Ponadto w treści założeń zastąpiono sformułowanie „kredyt w rachunku bieżącym” sformułowaniem „kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym zgodnie z terminologią przyjętą w pozostałej części ustawy. Ustawa zawiera również przepis przejściowy, zgodnie z którym przy zawieraniu umów zmieniających zawarte umowy o kredyt konsumencki przyjmuje się założenia w brzmieniu zmienionym ustawą.

Skutkiem regulacji będzie konieczność dostosowania się kredytodawców do nowych założeń do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w zakresie, w jakim te założenia zostają zmienione. Regulacja przyczyni się również do ujednoczenia sposobu obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i zwiększenia porównywalności kosztów kredytów, których dotyczą zmienione założenia. Z uwagi na fakt, że regulacja nie dotyczy sfery prawa administracyjnego, nie powoduje ograniczenia uznaniowości i uproszczenia stosowanych procedur.

Zgodnie z przepisem art. 2 dyrektywy 2011/90/UE, państwa członkowskie powinny przyjąć i opublikować przepisy wdrażające dyrektywę najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a stosować od dnia 1 stycznia 2013 r. W związku z powyższym w ustawie przewidziano wejście ustawy w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. (ale zostanie zapewniony co najmniej 30-dniowy okres oczekiwania na wejście w życie nowych przepisów) – co z jednej strony zapewni kredytodawcom odpowiedni czas na dostosowanie się do nowych przepisów, a z drugiej umożliwi wdrożenie dyrektywy 2011/90/UE z poszanowaniem określonego w jej przepisach terminu implementacji.

Niniejszą ustawą dokonuje się również zmiany ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2012 r. poz. 768 i 769).

Ustawa z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.) zawierała w art. 18a przepis karny, który stanowił, że „Kto zawierając z konsumentem umowę o kredyt konsumencki, pobiera korzyści majątkowe przewyższające wysokość odsetek maksymalnych określonych przez ustawę lub zastrzega sobie pobieranie tych korzyści, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”. Jednocześnie w celu zachowania spójności dokonano odpowiedniej zmiany ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary polegającej na dodaniu w art. 16 ust. 1, który określał odpowiedzialność podmiotu zbiorowego na podstawie tej ustawy, jeżeli popełniono przestępstwo określone w odrębnych przepisach, w tym przestępstwo z art. 18a ustawy o kredycie konsumenckim (art. 16 ust. 1 pkt 1 lit. i ustawy).

W związku z koniecznością wdrożenia dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej

dyrektywę Rady 87/102/EWG, została wydana ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.). Na etapie opracowywania projektu tej ustawy był wprowadzony do projektu analogiczny przepis jak art. 18a ww. ustawy. Przepis ten był zawarty w art. 58 projektu ustawy. W konsekwencji wprowadzono również odpowiednią zmianę do ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (zmiana odesłania). Jednakże w trakcie prac nad ustawą o kredycie konsumenckim, na skutek zgłoszonych uwag (wskazujących na zbyt daleką ingerencję tego przepisu w swobodę zawierania umów), wykreślono art. 58 z tej ustawy. Nie dokonano jednak odpowiedniej zmiany w ustawie o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary. Nastąpił zatem niezamierzony błąd legislacyjny przez pozostawienie odesłania zawartego w obecnym brzmieniu art. 16 ust. 1 pkt 1 lit. i ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary do art. 58 ustawy o kredycie konsumenckim. W art. 58 ustawy o kredycie konsumenckim nie jest wskazane przestępstwo, wobec tego art. 2 projektowanej ustawy zmienia ustawę o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, usuwając powstały błąd legislacyjny.

Projekt założeń projektu ustawy zamieszczony został w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. W trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) nie wpłynęło żadne zgłoszenie zainteresowania pracami nad projektem założeń projektu ustawy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje regulacja:
 - a) konsumenci (nie tylko kredytobiorcy, ale również odbiorcy reklam),
 - b) kredytodawcy (banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe; pozostali kredytodawcy i pośrednicy finansowi – w tym również osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą).

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

Projekt ustawy nie podlegał konsultacjom, natomiast do konsultacji społecznych przekazany został projekt założeń projektu ustawy. Następujące podmioty brały udział w konsultacjach:

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, Rzecznik Praw Obywatelskich, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, Prezes Narodowego Banku Polskiego, Związek Banków Polskich, Arbiter Bankowy przy Związku Banków Polskich, Konferencja Przedsiębiorców Finansowych w Polsce, Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów, Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Federacja Konsumentów, Europejskie Centrum Konsumenckie, Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy, Fundacja Promocja Polska, Konfederacja Pracodawców Polskich, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan.

W ramach konsultacji dotyczących projektu założeń projektu ustawy uwagi do projektu zgłosiła Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, wyrażając opinię o konieczności wprowadzenia do ustawy o kredycie konsumenckim definicji kredytu odnawialnego. Uwaga nie została uwzględniona ze względu na okoliczność, że pojęcia tego nie definiują również przepisy dyrektywy o kredycie konsumenckim, a ewentualne wprowadzenie definicji kredytu odnawialnego dalece wykraczałoby poza zakres implementacji dyrektywy 2011/90/UE.

Dodatkowo zgłoszono uwagę o potrzebie wydłużenia okresu *vacatio legis* do co najmniej 6 miesięcy ze względu na konieczność dostosowania się przedsiębiorców do zmienionych przepisów. Zgodnie z przepisem art. 2 dyrektywy 2011/90/UE, państwa członkowskie powinny przyjąć i opublikować przepisy wdrażające dyrektywę najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r., a stosować od dnia 1 stycznia 2013 r. W związku z powyższym w ustawie przewidziano termin wejścia ustawy w życie

z dniem 1 stycznia 2013 r. (ale zostanie zapewniony co najmniej 30-dniowy okres oczekiwania na wejście w życie nowych przepisów) – co z jednej strony zapewni kredytodawcom odpowiedni czas na dostosowanie się do nowych przepisów, a z drugiej umożliwi wdrożenie dyrektywy 2011/90/UE z poszanowaniem określonego w jej przepisach terminu implementacji.

Do projektu założeń uwagi zgłosił również Związek Banków Polskich, który wyraził opinię o potrzebie wydłużenia *vacatio legis* (uwaga została częściowo uwzględniona przez wskazanie daty wejścia w życie ustawy). Związek Banków Polskich zgłosił również uwagę dotyczącą zmiany definicji całkowitej kwoty kredytu oraz stopy oprocentowania. Uwaga nie została uwzględniona, ponieważ wykraczała poza zakres implementacji dyrektywy 2011/90/UE. Ponadto zgłoszono uwagę dotyczącą definicji kredytu odnawialnego analogiczną do uwagi zgłoszonej przez Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych Lewiatan, której z tych samych przyczyn nie uwzględniono.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego
Regulacja nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.
4. Wpływ regulacji na rynek pracy
Regulacja nie wpłynie na rynek pracy.
5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw
Wejście w życie regulacji spowoduje konieczność dostosowania się kredytodawców do nowych założeń do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla niektórych kategorii umów o kredyt konsumencki, co może wiązać się z pewnymi kosztami (np. koszty zmian w systemach informatycznych). Jednocześnie zapewnienie jednolitego sposobu obliczania rzeczywistej stopy oprocentowania przyczyni się do zwiększenia porównywalności ofert poszczególnych przedsiębiorców, wzmacniając tym samym uczciwą konkurencję na rynku.
6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny
Regulacja nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej
Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

TABELA ZGODNOŚCI

1.	nr celex/ nr naturalny/ zmiany dyrektywy			
	32011L0090			
2.	Tytuł dyrektywy			
	Dyrektywa Komisji 2011/90/UE z dnia 14 listopada 2011 r. zmieniająca część II załącznika I do dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającą dodatkowe założenia do obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania			
3.	Organ bądź organy administracji rządowej odpowiedzialne za transpozycję dyrektywy			
	Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów			
4.	Akt prawny, na mocy którego wdrażane są przepisy dyrektywy			
	Ustawa z dnia 2012 r. o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim oraz ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary			
5.	Przepis dyrektywy	Przepis polski (jednostka redakcyjna/akt normatywny)	organ/organy administracji rządowej odpowiedzialne za transpozycję dyrektywy	ocena stanu transpozycji
	Art. 1	Art. 1. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715, Nr 165, poz. 984 i Nr 201, poz. 1181) w załączniku nr 4 ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie: „4. W celu obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, przyjmuje się następujące założenia dodatkowe: 1) jeżeli umowa o kredyt daje konsumentowi swobodę dokonywania wypłat, przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona od razu i w całości;	Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	pełna transpozycja

	<p>2) jeżeli umowa o kredyt daje konsumentowi zasadniczo swobodę dokonywania wypłat, ale przewidując różne sposoby dokonywania tych wypłat, wprowadza ograniczenia kwotowe lub czasowe dotyczące kredytu, przyjmuje się, że kwota kredytu została wypłacona w najwcześniejszym przewidzianym w umowie terminie i zgodnie z tymi limitami wypłat;</p> <p>3) jeżeli umowa o kredyt przewiduje różne sposoby dokonywania wypłat z zastosowaniem różnych opłat lub różnych stóp oprocentowania kredytu, przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu jest wypłacana z zastosowaniem najwyższej możliwej opłaty i stopy oprocentowania kredytu mających zastosowanie do najbardziej rozpowszechnionych mechanizmów dokonywania wypłat w danym rodzaju umowy o kredyt;</p> <p>4) w przypadku kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym przyjmuje się, że całkowita kwota kredytu została wypłacona w całości i na cały okres obowiązywania umowy o kredyt. Jeżeli okres, na jaki udzielono kredytu w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, nie jest znany, obliczenia rzeczywistej rocznej stopy</p>		
--	--	--	--

		<p>oprocentowania dokonuje się przy założeniu, że czas trwania kredytu wynosi trzy miesiące;</p> <p>5) w przypadku kredytu, innego niż w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, podlegającego pełnej spłacie w przeciągu jakiegoś okresu lub po jego zakończeniu i w ramach którego, po dokonaniu spłaty, istnieje możliwość dokonania ponownej wypłaty, gdy umowa o kredyt ten zawarta została na czas nieokreślony, zakłada się, że:</p> <p>a) kredytu udziela się na okres jednego roku, począwszy od dnia pierwszej wypłaty, i że płatność końcowa dokonana przez konsumenta pokrywa ewentualny kapitał pozostający do spłaty, ewentualne odsetki i inne opłaty,</p> <p>b) kapitał spłacany jest przez konsumenta w równych płatnościach miesięcznych, przy czym pierwsza płatność dokonywana jest w miesiąc po pierwszej wypłacie. Jednakże w przypadkach gdy spłata kapitału nastąpić musi w całości, w jednej płatności, w ramach każdorazowego okresu płatności, zakłada się, że kolejne wypłaty i spłaty całego kapitału przez konsumenta następują w okresie jednego roku. Odsetki i inne opłaty</p>		
--	--	--	--	--

		<p>stosuje się odpowiednio do tych wypłat i spłat kapitału oraz zgodnie z ustaleniami umowy o kredyt;</p> <p>6) w przypadku umowy o kredyt inny niż kredyty, o których mowa w pkt 4 i 5:</p> <p>a) jeśli nie można ustalić terminu lub kwoty spłaty kapitału, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że spłaty dokonano w najwcześniejszym terminie przewidzianym w umowie o kredyt przy zastosowaniu najniższej kwoty przewidzianej w umowie o kredyt,</p> <p>b) jeśli data zawarcia umowy o kredyt nie jest znana, zakłada się, że dzień pierwszej wypłaty to dzień ustalony na podstawie najmniejszego odstępu czasu między tym dniem a dniem pierwszej płatności, do której zobowiązany jest konsument;</p> <p>7) gdy na podstawie umowy o kredyt lub założeń określonych w pkt 4-6 nie można ustalić terminu lub kwoty płatności, do której zobowiązany jest konsument, zakłada się, że płatności dokonano zgodnie z terminami i warunkami wymaganymi przez kredytodawcę, a jeśli te nie są znane, zakłada się, że:</p>		
--	--	--	--	--

		<p>a) odsetki podlegają zapłacie wraz ze spłatą kapitału,</p> <p>b) opłata inna niż odsetki wyrażona w pojedynczej kwocie podlega zapłacie w dniu zawarcia umowy o kredyt,</p> <p>c) opłaty inne niż odsetki wyrażone jako szereg płatności podlegają zapłacie w regularnych odstępach czasu, począwszy od dnia pierwszej spłaty kapitału, przy czym w wypadku gdy kwoty takich płatności nie są znane, zakłada się, że kwoty te są jednakowe,</p> <p>d) płatność końcowa pokrywa ewentualny kapitał pozostający do spłaty, ewentualne odsetki i inne opłaty;</p> <p>8) jeżeli maksymalny pułap kredytu nie został ustalony, przyjmuje się, że wynosi on w walucie polskiej równowartość 1 500 euro, ustaloną przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, z dnia obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania;</p> <p>9) jeżeli dla danego okresu lub dla danej kwoty oferuje się różne stopy oprocentowania kredytu i różną wysokość opłat, za stopę oprocentowania kredytu i opłaty w całym okresie obowiązywania umowy o</p>		
--	--	--	--	--

		<p>kredyt przyjmuje się stopę najwyższą i najwyższe opłaty;</p> <p>10) w przypadku umów o kredyt konsumencki, w których ustalono stałą stopę oprocentowania kredytu w odniesieniu do początkowego okresu, na koniec którego ustala się nową stopę oprocentowania, która następnie jest okresowo zmieniana zgodnie z uzgodnionym wskaźnikiem, rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oblicza się w oparciu o założenie, że po zakończeniu okresu, w którym obowiązuje stała stopa oprocentowania kredytu, stopa oprocentowania kredytu jest taka sama jak w chwili obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i opiera się na obowiązującej w tym czasie wartości uzgodnionego wskaźnika."</p>		
	Art. 4	Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. z wyjątkiem art. 2, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	pełna transpozycja
	Art. 3	-	-	nie wymaga transpozycji
	Art. 2	-	-	nie wymaga transpozycji

Warszawa, 27 czerwca 2012 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE - 920 266/12/mkam/5

dot.: RM-10-29-12 z 25 czerwca 2012 r.

SM-1229

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim oraz ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

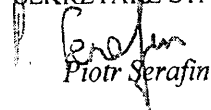
w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Z up. Ministra Spraw Zagranicznych

SEKRETARZ STANU

Piotr Serafin

Do wiadomości:

Pani Małgorzata Krasnodębska-Tomkiel
Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów